

at samarbejde på at tilvejebringe en international overenskomst om nedrustning og til at enes om at dele den nationale suverænitet i det omfang, hvori det er nødvendigt for at nå til en effektiv international kontrol med atomkraften. I resolutionsforslaget opfordredes endvidere de 5 faste medlemmer af sikkerhedsrådet til i stedse stigende grad at udvide deres samarbejde og til at vise mådehold i anvendelsen af vetoretten for derved at gøre sikkerhedsrådet til et mere effektivt instrument til fredens opretholdelse. Denne resolution, der den 1. december 1949 blev vedtaget af et overvældende flertal af De Forenede Nationers medlemmer, 53 af de ialt 59 medlemmer, udtrykker klart de grundlæggende principper, som den danske regering kan slutte sig til. Hvis denne resolution tages til følge, vil vi være nået et langt skridt hen ad vejen mod sikring af varig fred og tryghed i verden“.

Aksel Larsen fandt ikke dette svar tilfredsstillende. Han mente stadig, det ville have betydning, at Danmark fremsatte en henstilling som den foreslåede. „Der har“, udtalte han, bl. a., „i den senere tid været ført en international diskussion tildels mellem statsmændene, men måske mest gennem de berømte anonyme talsmænd for udenrigsministerierne såvel som i dagspressen om, hvorvidt der skulle optages direkte forhandlinger mellem først og fremmest Amerikas Forenede Staters regering på den ene side og Sovjetunionens regering på den anden side om disse spørgsmål. Men man er ikke kommet ret meget videre end til at diskutere det og så til præsident Trumans erklæring, at det anser han ikke for at være nogen nytte til. Det kunne være, det alligevel var nogen nytte til, og det kunne jo være, det havde betydning, om en medlemsstat af De Forenede Nationer kom med en sådan henstilling til stormagterne om at optage disse forhandlinger.

Jeg anbefaler derfor nu som i min korte motivering for forslaget, at det høje folketing vedtager vort forslag til beslutning, og at Danmark derigennem gør en indsats til fremme af fredens sag og en indsats for at frelse menneskeheden for de uhyggelige perspektiver, der ellers oprulles ved en fortsat atom- og brintbombefabrikation“.

Efter at der havde udspundet sig en længere debat om sagen, fremsatte *Alsing Andersen*, *Per Federspiel*, *Kristen Amby*, *Jørgen Jørgensen* og *Viggo Starcke* i fællesskab følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Folketinget tager udenrigsministerens redegørelse til efterretning. Af denne fremgår det, at den danske delegation ved De Forenede Nationers plenarforsamlinger i overensstemmelse med den danske regerings instruktioner har stemt